

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. január 1-jén, újév első napján.

János evangéliuma 3. rész 16. verse: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Kedves Testvéreim!

A konfirmációs felkészítés során van egy kérdésük a fiataloknak, amelyik így hangzik: mi a Biblia központi üzenete? Majd válaszként elmondják ezt az igeverset: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Amikor pár nappal ezelőtt elolvastam, hogy mi a napi ige az esztendő első napján, és elem került a János 3.16, akkor szégyenérzet vett erőt rajtam. Itt van a Biblia legfontosabbnak tartott ígéje, amit szinte minden református kívülről tud, és ennek ellenére 3 karácsony szentesti és délutáni istentisztelet kivételével még nem prédikáltam róla. Az is igaz, hogy szinte minden egyes temetés alkalmával elmondom ezt a mondatot, hiszen ennél fontosabb üzenet ravatal mellett nem hangozhat el, igehirdetés mégsem született róla. Ez a tény pedig egy nagyon komoly kérdést vetett fel nekem. Tényleg ez a központi üzenet?

Akárhonnan is nézem a kérdést, igen, ez a legfontosabb üzenet. „Úgy szerette Isten a világot”. Ebben az elkezdődő 2021-es évben is. Több alkalommal hallottam már, utcán, üzletben és egyéb helyeken, amikor az egyik ember a másiknak boldog új évet kívánt, hogy az arra adott válasz ez volt: „ennél az évnél már csak jobb jöhet”. Ennyire rossz volt a 2020-as év? Annál már csak jobb jöhet? Pedig 2020-ban is szerette Isten a világot, meg 2021-ben is szeretni fogja. Ezen a téren változás nem fog bekövetkezni.

A kérdés természetesen az, hogy mit tartok az életem középpontjának? Ez a kérdés engem is elevenen érintett. Attól lesz jó vagy rossz az életem, hogy mit tehetek meg, vagy mit nem tehetek meg? Attól lesz egy év jó vagy rossz, hogy mi az, ami elérhető, és mi az, ami nem? A 2020-as év tényleg a létező évek lehető legrosszabbja volt? Biztosan nem. Kellemetlen volt, nehézségeket hordozott, de Isten ezek között is szerette a világot. A jó hír pedig az, hogy ez nem fog változni 2021-ben sem.

Csakhogy ezzel a tudással nem rendelkezik mindenki. Sőt mondhatom, hogy csak kevesen rendelkeznek vele. Hiszen nem elég csak annyit tudni, hogy Isten szereti a világot, hanem azt is tudni kell, hogy mit tett, hogy ezt kifejezésre juttassa. „Egyszülött Fiát adta”. Aki ezt nem tudja, az azzal sem fog törődni, hogy Isten szeret minket. A kérdés ugyanis folyamatosan inkább az lesz, hogy milyen Isten az ilyen, aki ennyi mindent megenged ebben a világban? Milyen Isten az, amelyik engedi, hogy elszabaduljon egy ilyen vírus? Milyen Isten az, amelyik nem szab gátat azonnal minden rossznak? Földrengésnek, betegségeknek, halálnak? Ez lenne az a híres szeretet? Ez biztosan nem az – mondják sokan. Miért? Mert nem veszik komolyan a mondat folytatását: „egyszülött Fiát adta”.

Egy alkalommal egy ember elment a legjobb barátja feleségének temetésére. Ott állt megtörtén a férfi, mellette két kisgyerek. Az egész temetés alatt a barátnak háborgott a lelke. Hát miért kellett ennek megtörténnie? Miért nem élhetett még tovább ez az asszony? Különben is, milyen Isten az ilyen, amelyik engedi ezt az egészet? A kérdései pedig nem hagytak alább. Borongós hangulatban, zavaros lélekkel indult el hazafelé. Aztán ahogyan elhaladt egy templom mellett, úgy érezte, hogy be kell mennie, és imádkoznia kell. Az imádsága nem sok mindenről szólt, mint csak a háborgásáról. Milyen Isten az ilyen? Aztán, amikor felnézett, akkor meglátott egy képet, amin a keresztre feszített Jézus volt látható. Ez volt a válasz. Ez az Isten ilyen. A feszültség kezdett szép lassan alábbhagyni a férfi lelkében.

Isten az Ő egyszülött Fiát adta. Nem karácsonyi gyermekként, hanem áldozati bárányként. Nem úgy, hogy megragadjunk szép történeteknél, amit mindenki el tud fogadni, a jászolban fekvő kisgyermeknél, meg a napkeleti bölcsek imádatánál, hanem úgy, hogy leboruljunk a golgotai kereszttel. Aki csak a szeretetnél marad meg, de nem tudatosítja, hogy milyen mértékű ez a szeretet, az nem tud még semmit Istenről.

Hogy ezt a kérdést még jobban megértsük, azt is mondhatom, hogy vannak mértékegységek. A hosszúságnak a méter, a súlynak a kilogramm, az áramerősségnek az amper, a feszültségnek a volt, a szeretetnek pedig Jézus Krisztus. Aki ezt az alaptörvényt nem tudja, az nem tudja azt sem, hogy Isten szeret minket.

A 2021-es év boldogsága tehát ezen áll, vagy bukik. Megérttem-e, hogy Isten miért adta Jézust erre a világra? Azért, hogy meghaljon a Golgotán, azért, hogy a harmadik napon feltámadjon, hogy legyőzze a halált, és legyőzze a pokol hatalmát. Isten szeretete arról szólt, és arról szól ma is, hogy a létező legnagyobb mélységbe is képes lehajolni, hogy nekünk ott segítsen. „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta”.

Úgy hangzik el ez az üzenet, hogy most még veszélyhelyzet van, de reményeink szerint már csak 10 napig. Úgy hangzik el ez az üzenet, hogy az oltásokból már néhány rendelkezésre áll, de reményeink szerint lesz belőle még több is. Úgy hangzik el ez az üzenet, hogy a félelmeink, a kétségeink megvannak, de reményeink szerint

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. január 1-jén, újév első napján.

szép lassan elmúlik a lelkünkben is minden, ami rossz. Úgy hangzik el ez az üzenet, hogy sok mindent még nem látunk, de reményeink szerint be fog következni mindaz, amivel Isten minket megajándékozni akar. Olyan érzés ez, mint amikor még csak a golgotai keresztségig jutunk el, de nem hisszük a feltámadást. Tudjuk, hogy Jézus győzelmet aratott, de még nem látjuk az örökké tartó életet. Isten szerette ezt a világot, Fiát adta érte, aki meghalt, aki feltámadt, és aki győztesen uralkodik ma is!

Van egy nagyon híres és rendkívül nagyhatású film, a Ben-Hur. Ebben szerepel az egyik napkeleti bölcs is, aki Jézus születésekor elindult a messzi napkeletről, hogy leborulva imádja a megszületett királyt. Amikor aztán megismerte a gyermeket, onnantól kezdve követte az életútját. Hallgatta tanítását, majd elkísérte egészen a Golgotáig. Ott állt, és érezte, hogy ez az egész még csak a kezdet, de mégis lemondó hangsúllyal kimondta: „annyi évet éltem már”. És lehajtotta a fejét. Nem mondta ki, de érezhető volt: itt mindennek vége. Aztán a képek változnak, egyre sötétebb, egyre viharosabb lesz minden. Ennek a napkeleti bölcsnek azonban ez volt az utolsó megjelenése a filmben. Eljutott a keresztségig. Tudta, hogy ez csak a kezdet, de még nem látta a folytatást. Aztán a film még néhány percig tart. Megtudjuk, hogy a két leprás nő, az édesanya és a testvér meggyógyult, hogy a gyűlölettől átitatott lelkű Júda Ben-Hur szíve is meggyógyult, és Jézus Krisztusban rendeződött minden.

Ebben az új évben, amikor sok mindent még nem látunk, akkor hasonló élmény érhet minket is. Egy valamiben ugyanis biztosak lehetünk. Isten Jézus Krisztust értünk adta, hogy megszabaduljunk, hogy tiszták lehessünk, hogy a szívünk sokféle rossz érzése eltávozzon tőlünk. „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta”.

Ez az igevers azonban folytatódik tovább. „Aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Hát nem ezt akarjuk? Nem ezt keressük, hogy az életünk minél tovább tartson? Hogy örökké tartson? Csakhogy ezt sokszor a földön keressük, pedig nem itt kellene. Jézus Krisztus a mennyei országban készítette el az örök életet. Ott adott nekünk lehetőséget arra, hogy Ővele együtt boldogságban éljünk. Olyan boldogságban, amiben nem lesz a leg-halványabb félelem, vagy fájdalom sem. Nem lesz betegség, nem lesz vírus, és nem lesz halál sem. Sajnos ki kell mondani, akkor is, hogyha nem szeretünk ezzel szembesülni, hogy amíg ezen a világon élünk, addig vannak fájdalmak, és vannak nyomorúságok. Addig nem tudunk 100%-osan megszabadulni az olyan élethelyzetektől, mint ami utolért minket 2020-ban. Addig nem tudjuk megtenni, hogy ne legyen féltés bennünk a szereteteinket illetően. Viszont Jézus Krisztus mégis ezt a világot szerette és ezt a világot szereti. Ebben a világban szerette és szereti a mi életünket is. Azt akarja, hogy mi ebben a világban ne vesszünk el, hanem örök életünk legyen. Megtaláljuk az utat a mennyei boldogság felé.

Megmondom őszintén, hogy nem vagyok őstehetség a turista térképeken való eligazodásban. Ez az évek során többször is beigazolódtott. Mégis a legemlékezetesebb eltévedésem az volt, amikor a feleségemmel kettesben mentünk el a Gánt környéki hegyekbe túrázni. Volt egy hely, ahol a zöld jelzés nagyon éles szögben vált két részre. Az egyik visszakanyarodott, a másik pedig még beljebb ment az erdőbe. Rossz volt a választás, és sötétedni kezdett, amikor kiderült, hogy bizony nem megfelelő irányban haladunk. Még a teljes besötétedés előtt sikerült az erdőből kijutnunk, és aztán az autót mellett haladva mentünk vissza a parkolóhelyig, ahol az autót hagytuk.

Jézus Krisztust Isten azért adta erre a világra, hogy ne vesszünk el, hogy ne tévedjünk el, hogy mindig pontosan megtaláljuk azt a jelzést, amin az Ő neve van, hogy elérjük az örök életet. Krisztus ezért jött el, hogy pontosan tudjuk, mikor haladunk a menny felé, az örök élet felé. Ebben a hitben pedig ez az év is, mint az eddigi Krisztussal és Krisztusban a kegyelem éve lesz.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

„Új év, új titok. Mit hoz? Mi vár ránk? | gyengék, szegények, kicsinyek, árvák! | S kórházból írta valaki nekem: | „Így kezdődött új évem betegen. || És mégis hittél hirdetem, hogy ez | az Úrnak kedves esztendeje lesz! | Bízó reménnyel megyek elébe! | Kedves esztendő! Kegyelem éve!” Azóta telnek napok és hetek, | de akárhányszor ezzel ébredek, | indulok bízva új nap elébe: | Kedves esztendő. Kegyelem éve! || Hiszed-e velem, vallod-e velem, | ha mást mutat is a sírva járt jelen? | Ne csüggedj mégse! Ne lankadj mégse! | Gyümölcsöt érlel könnyek vetése. || Atyai háznak, dombos kenyérnek | nagy bőségére boldogan térnek | tékozló fiak, feledve vályút, | s újra cserélik szennyes ruhájuk. || Hogy megöleljen, áldjon és segítsen | tárt kapujában vár ránk az Isten. | Tárva a kapu. Vár a kegyelem. | Hiszed-e velem? Vallod-e velem? || Akkor hallják meg minden szegények! | Hirdessük ezt a kegyelmi évet! | Hirdessük gondot, bút félretéve: | Kedves esztendő! Kegyelem éve!” (Túrmezei Erzsébet: Kegyelem éve)

Ámen!